

Bayer Zsolt búcsúbeszéde Lovas István temetésén

2018 július 06. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [2](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Drága barátom, drága Pista, Isten veled...

Családja, barátai, pályatársai és munkatársai körében, mély részvét mellett búcsúztatták el a Farkasréti temetőben

életének 73. évében elhunyt kollégánkat, Lovas Istvánt, akit?l a ravatalnál Bayer Zsolt vett végs? búcsút.

Aki soha nem tudott elfáradni...

Jöttünk, hogy elbúcsúzzunk egy embert?l, aki nem tudott elfáradni.

Ezt t?le tudom, ? mondta nekem, amikor egyszer régen, még az ?s-Sajtóklub idején elkövettem azt a meggondolatlanságot, hogy beültem mellé az autójába. Igen, egy dolgot nem volt szabad: beülni Pista mellé az autóba, mert Pista autópályán kétszázzal, lakott területen pedig százhússzal „vánszorgott” – de akkor ezt még nem tudtam, így beültem mellé, és dermedt rémületemet élénk beszélgetéssel kívántam leplezni, ezért megkérdeztem t?le:

Pista, hogyhogy nem vagy fáradt?

Kérdésem jogos volt, hiszen éjjel jöttünk haza Prágából, de ? már hajnalok hajnalán fent volt, aztán egész nap dolgozott, este levezette a Sajtóklubot, és úgy száguldottunk keresztül Bicskén, mintha tizenkét órát aludt volna. Ezért kérdeztem: – Pista, hogyhogy nem vagy fáradt?

És akkor rám nézett, azzal az utánozhatatlan és felejthetetlen kislíus mosolyával, és azt mondta:

– Zsócám, én nem tudok elfáradni...

Ebben maradtunk. Ki lett mondva, hogy ? az ember, aki nem tud elfáradni, és attól fogva err?l nem is kellett beszélni többé, ez tény volt és bizonyosság, mint hogy reggel felkel a nap, de a Pista azért egy kicsit korábban...

Lovas István nem volt 21. századi ember. Amúgy éppen onnan lehet felismerni az igazi nagyságot, hogy nincsen köze ehhez a törpe korhoz.

Igen, Pista olyan volt, mintha Móricz Zsigmond vagy Szabó Dezs? valamelyik regényéb?l lépett volna ki. ? volt Turi Dani a Sáraranyból, vagy még inkább Az elsodort falu Farkas Miklósa. Igen, Farkas Miklós, aki így fakad ki egyszer a hatalmas regényfolyamban:

„Ha nálunk akad ember, kiben a faj ereje bármely tehetségben felzsúfolódott: szerencsétlen és már az anyja méhében elítélt ember. Mert nincsenek megfelel? utak, ahol lezúgassa er?it, nagyszer? vállalkozásokba élje életét, hát bizarrságokba, szobatudományba, lumpolásokba kell széjjel tékozolnia magát, hogy meg ne pukkadjon. A magyar külön temperamentumával, elátkozott királyfi-lelkével sem ért el a demokrata versenyig. (...) A magyarnak mindig kell valaki, aki szeresse, biztatgassa, elismerje, másképp elbitangol, elzüllik. Nincs magánosabb szomorúság a világon, mint egy magyar tehetség! Miénk a vér ömlése, a bezúzott homlok, a nehéz munka birkózása s hozzánk botlott kis ügyeseké a tejfel. A magyar a világtörténelem legnagyobb balekja, és ez sohasem lesz másképp.”

Aki ismerte, tudja, hogy bizony sok volt benne ebb?l a Farkas Miklósból, ebb?l a magányosságból, ebb?l a pesszimizusból, ebb?l az ?ser?b?l, ebb?l az örök magyar balekságból – s leginkább ebb?l az elesettségb?l.

Hatalmas, bivalyer?s, konok, soha el nem fáradó óriás volt Pista, de mindig kellett valaki, aki szeresse, biztatgassa, elismerje, mert e nélkül hajlamos volt az elbitangolásra.

Félek, hogy néha nem szerettük, biztatgattuk eléggé, s nem ismertük el úgy, ahogy megérdemelte volna.

Persze, hogy nem – mentegetjük most magunkat az utolsó órán –, hogy is szerethettük volna eléggé, hiszen nem volt könny? ember, nem volt könny? ?t csak szeretni.

Valóban nem. Miképpen nem volt 21. századi ember, úgy könny? ember sem volt. Az elhivatottak ugyanis soha sem azok.

Az elhivatott emberekből keser?ség van, nagy akarat van, az elhivatott emberekből mindig ordít a hatalmas igazság, mert hát ?k többet látnak a világból, mint mi, többiek, és ez az ordító igazság lesz id?vel olyan zavaró és nehezen szerethet?. S ha már Az elsodort faluval példálóztam, hadd idézzek ide még egy mondatot, ami fölöttébb ideillik:

“Én nem tartok lelket magamnál, ez felesleges luxus”.

Ilyen volt Pista.

Megpróbálta elhitetni a világgal, hogy nem tart magánál lelket, mert az felesleges luxus.

De valójában alig ismertem embert, akinek nagyobb, sebezhetőbb, gyermekibb, sérülékenyebb, kihasználhatóbb lelke lett volna.

Éppen ezért rejtegette...

És most itt állunk, az utolsó, a végső pillanatban, szavakat keresgélve, önváddal telve, az elkésettség iszonyával, és el-elharapott félmondatokkal, idétlen dadogással találgatjuk, hogy is mehetett el az az ember, aki soha nem tudott elfáradni.

Hogy is mehetett el éppen a Lovas Pista...

Úgy, hogy végül mégis elfáradt. Belefáradt.

Elvitte a nagy lelke, a nagy szíve, s a korszellem. Legyőzte őt is a 21. század. Hát úgy állunk itt, az ő sírjánál, hogy legalább most, a halálában legyünk méltóak hozzá.

Drága barátom, drága Pista, Isten veled...

Bayer Zsolt - www.magyaridok.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló

